

Víme, že příběhy zapsané na začátku Bible v prvních jedenácti kapitolách jsou tak zvané události předhistorické, jinými slovy, jsou to obrazy o nás, o našem současném světě.

Pověst o babylonské věži předpokládá, že v Mezopotámii v Babyloně bylo prasídko celého lidstva. Biblický vypravěč ji patrně s určitými změnami převzal a použil k tomu, aby vyjádřil přesvědčení o bytostné jednotě lidstva.

Věžové chrámy, tzv. zikkuraty se stavěly ve staré Mezopotámii. Byly to stavby podobné pyramidám, které měly venkovní schodiště. Po nich se stoupalo vzhůru k chrámu na vrcholu. Nejslavnější takovou věž měl právě Babylon. Byla součástí rozlehlého komplexu babylonského chrámu u řeky Eufratu. Tato věž se nazývala Dům základů nebe a země, měla sedm poschodí a byla vysoká asi 96 metrů. Nejvyšší patro se nazývalo nebe. Lidé od pradávna toužili, vybudovat si nebe na zemi. Věděli, že to nebude jednoduché, a proto se snažili vymyslet i lepší a jistější materiál na stavbu takové věže. Opustili kámen a vápno a místo toho používají cihly (bláto a nasekaná sláma, dáno do dřevěných forem a vysušeno na slunci) a dehet, který se však ve slunečním žáru rozehrával a nezajišťoval dobrou stabilitu věží. V nejvyšším patře, v „nebi“ se konal u Babyloňanů svatý sňatek. Kněžka, která tady představovala bohyni, a kněz zde měli zplodit potomka a zajistit trvalou skvělou budoucnost říši. Stavba věže je tedy prostředek k nastolení nového, blaženého věku, k vytvoření ztraceného ráje.

Učiňme si jméno, znamená, vytvořme si něco, v čem se budeme shromažďovat. Známe výraz shromáždit se v Božím jménu. Zde se však lidé nechtějí shromažďovat ve vědomí své závislosti a podřízenosti Bohu, ale ve svém vlastním jménu, aby jim ostatní záviděli, vzhlíželi k nim nebo se jich báli. Ve stavbě té vysoké věže je skryta lidská nadřazenost a pýcha.

Jenže do toho sestupuje Hospodin a dochází ke zmatení jazyků. Lidé si nerozumí, nemohou tedy společně pracovat. Jméno té věže je Babel, což se dá přeložit jako zmatek.

Dnes si nebudeme stavět vysokou věž, Boha nechápeme místně a víme, že v oblacích nesedí. Zároveň je to také asi to jediné, čím se od dávných lidí lišíme.

Velká část společnosti se snaží vybudovat zabezpečení, klid, spokojenost lidí a nejde to. Stále to někde drhne. Lidé mluví a nejsou schopni se domluvit. Mluví stejnou řečí a přitom si nerozumějí. Nebude to tím, že zapomínáme na Boha?

A přeci víme, že se chceme podobat tomu muži, který vystavěl svůj dům na skále. Jak jsme o tom slyšeli v dnešním evangeliu. Nikdo rozumný přece nebude stavět dům na vratkém pohyblivém podloží. Bůh nám nikdy neslíbil jen snadný život a nebe bez mráčků. Potkávají nás bouře, nemoci, nepokoje i v osobních životech, války, zmatky.... Budme však moudří a snažme se žít život se zřetelem na Boží nároky. Je rozhodující pro co člověk žije. Zdali jen pro pěkné věci tohoto světa nebo pro věc Ježíšovu a tak i pro druhé. Amen.

/Slovo na neděli 6. listopadu Dana Kalivodová/